

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1921

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΘ. ΦΥΛΛΟΥ 12

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
2-ΣΗΝΩΝΟΣ-2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΩΡΟΣ ΜΙΚΡΟΣ

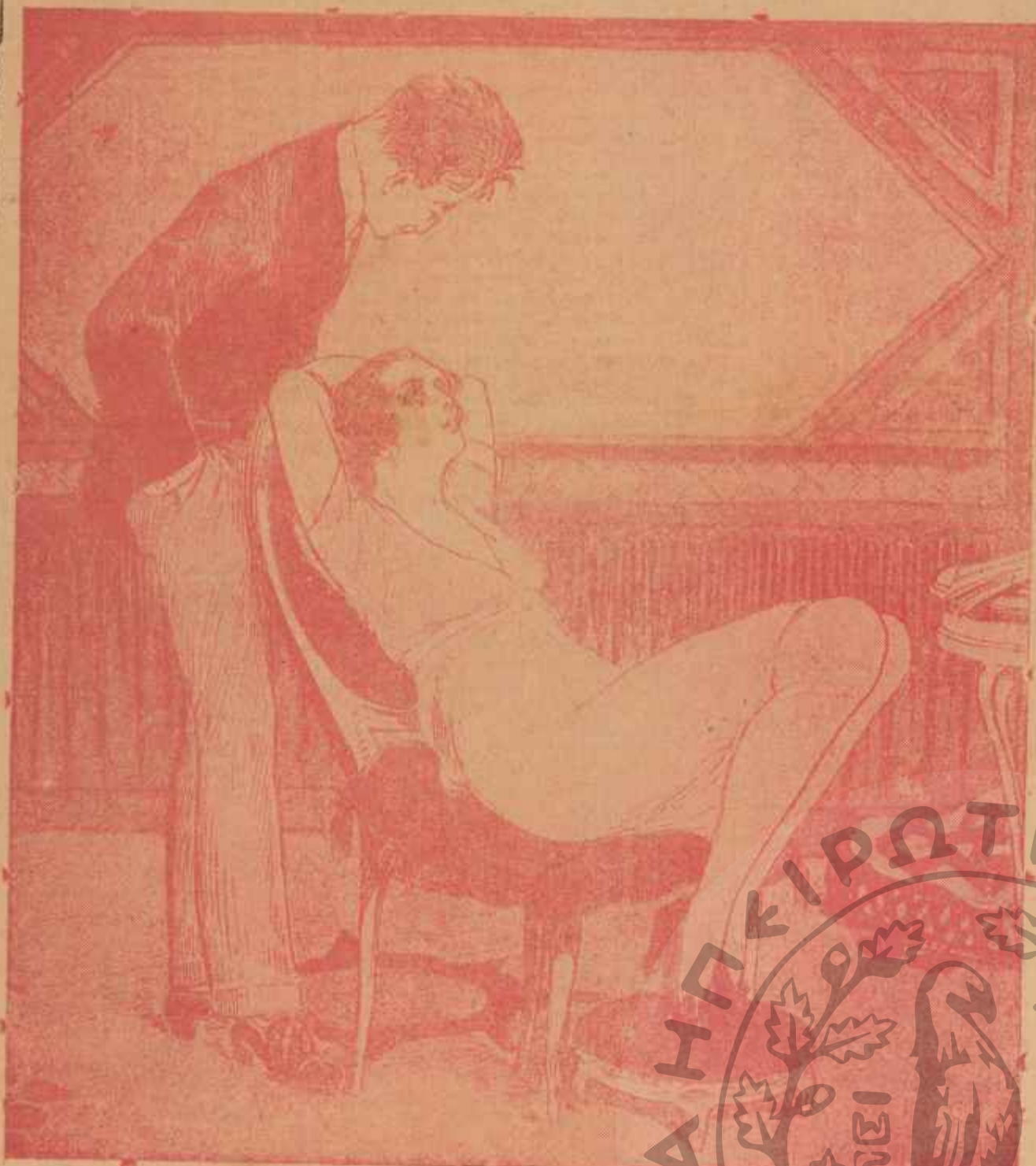
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΜΑΣ

Μ. ΔΑΝΕΡΑΛΗΣ
ΤΑΣ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
Α. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ
ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΟΡΦΙΝΗΣ
ΔΑΝΟΣ ΔΡΑΚΟΣ
Α. ΦΑΚΑΡΗΣ
Φ. ΜΗΛΑΔΑΚΗΣ

"Υστερ' απ' το θέατρο.

Η Μαίρη στη γκαρσονιέρα του έφορου.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.700
ΗΜΕΡΟΜ. 10.8.85
ΑΡΙΘ. 38165

οὐ μὲν κατέχλα... τὸ μυστὶ καὶ θαλάσσης ! Μὴδ' εἴ λέω, καὶ τοῦ ἔχασε ! Τῇ «πέλλα μάννα» τοῦ ἡ τίποτ' ἄλλο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

δια Gabriele D'Ossalis

Ο Πέτρος είχε λάβει ένα ανώνυμο γράμμα. — «Ω! αυτό τ' ανώνυμο γράμμα είναι κακό που φέρνουν πολλές φορές! Πως ξεραίνονται και θάφονται με τα γραφόμενά τους κάποια ερωτήρια, θα μελαμμένη από χρόνια!

Κάποιος, που κρυφώθηκε πίσω απ' τη προσωπίδα της ανωνυμίας, τον πληροφορούσε πως η γυναίκα του έβγαζε κάθε βράδυ, πριν γυρίσει αυτός απ' τη δουλειά του, κ' απήγαγε κάποιον, να ανταλλάσει χάρη.

Στην αρχή δεν μπορούσε να το πιστέψει. Δεν ήθελε να πιστέψει πως η γυναίκα του, η λειτουργή του Χριστού, αυτή που κάθε στιγμή τουδίνε δείγματα της αγάπης της, τον απάγει. Δεν είχε καμία καμία αίσθηση να μην ήταν ενταξιστική μέση μαζή του, δεν θυμόταν καμία φορά να την διαφερόταν, για τ' ανώνυμο έδειχνε να καμνίσει τέτοια πράξη.

Βέβαια κρυφότερη καλύπτει. Τη θά το στοιχίσει αν την παραμένει κάποιον δυο βράδια, την ώρα που γυρίζει απ' τη δουλειά του. Ποιος ξέρει, καμνίσει ποιος...

Το ίδιο βράδυ έβγαζε τη σκέψη του ο άνεργος. Άλλα καθόταν καμνίσει, κρυμμένης πίσω απ' τη γωνιά του σκεπτός του, που το σκοτάδι τον έκανε να μοιάζει με κακοήγιο που περιμένει το θύμα του, που παρ' όλη την κρυμμένη, έλκυε, άμφοβαλλώντας για την γυναίκα του. Νεφάρηκε τον έσπότην του, κ' έβγαζε βλαστήμηνες.

Σε λίγο έγινε φάση στίξις του. Έσπευσε τη θύρα και πήρε μέσα. Η γυναίκα του καθόταν δίπλα στο κρεβάτι του παιδιού του, μάλωνε κάτι ρούχα. Μόλις τον είδε σηκώθηκε. —Το παιδί μας δεν είναι καλά— άρχισε— έκαινε. Φοβάμαι πολύ... ο πυρετός είναι λυσιτελής.

—Δε φοβάσαι, δεν είναι τίποτα, θα περάσει— προσπαθούσε να τον ηρεμήσει. —Βέβαια, δε σ' ανησυχώ! Κι' αντί ναρδής ένωστέρα άπόψε, άπορ έβλεπε που εινε άρρωστος, μεδούχεται το μεσόνυχτα.

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΤΡΑΦΟΥΔΙΑ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα, πως λαχάρωσες στην άκρη σου τάρωθ μία ζωφερή βροδέα, να φέρω έμπαρς στο κέρα σου το μανισμένο, ωρόθ, τη λυγρομένη μου καρδιά.

Και να τούς πάθω ή τριτομιά, ό άνεμος, ή βροή και να τούς σπύω να χαθείν. είναι για μέ παρηγορία στην άλλη μου ζωή, πως δε θα μισήθω. Ρήγας Γαβήλης

ΤΑ ΠΑΘΗ

Στο μέρος και στην έρωτα σφοδρά έρωτα έμεινε, που πριν έμην άνήλικος, κάποια φορά— θυμάμαι— Σαν έπαυσα, ποδίστα σπύχες, κορμί να σπύχ. Χάρια και πόδια, πρόσωπο σ' ένα φίλο να σπύχ.

Θυμάμαι ακόμα μία φορά πως έδωκα έμφοδο. Ποδίστα νατάν δολιχά, μαχαίρι έταν έκρυπτα. Στο στήθος κάποιου άχθου μου, είδος να σπαραγίχθ. [ή Γωή του.

Νερά σαν νατάν σε σπαραγίρι τάρχτα ή φυχή του. Τώρα έρω καλλίτερα τους τρόπους κ' έχω μάθει. Πως έδωκα τάρχτα στον κόσμο από τον πάθ. Κι' έτσι μ' άγαπη πείστηκα τον είνε ν' άγαπήσω. Το μέρος έτοιμάει έδωθ για να τον άνταγίσω.

Μετ. Μ. Μαγκάκη Ροβέρτος Μπαρουνιάνης

Μετ. Μ. Μαγκάκη Ροβέρτος Μπαρουνιάνης

ΚΟΚΟΤΑ

Νά το κορμί μου! πάρο χάρισμά σου, τ' άφάρτα μου τα στήθια σφίχτα—σφίχτα! Άπόψε λαχάρω στην άγκαλιά σου. να μη σφαιλίσω μάτι δλη τη νύχτα.

Το σόμυ μου σπαταριστέ θά δέ το, να κυλιστεί με το δικό σου θέλει. Φίλα το στομά μου, πιπιλίσέ το. Θα βρεθ και μέσα ζάχαρη και μέλι.

Τα πόδια μου τριγύρω στο κορμί σου θα τυλιχτούν ά άφίδια να σε σφίξουν, θα πιθ με τα φίλια μου την φυχή σου κι' οι σάρκες μου τους πόδους σου θα πνίξουν. —Κελήν τον ζήγασε.— Μ. Μ. Δαμιάλης

Είδα μέσα στη μικρή λίμνη τρεις άμορφους άσπερους κύκλους. που καλυμπόσανε κ' οι τρεις γύρω από ένα μαγεμένο νησί. Και ή άσπυρο-φωγή νύχτα καθέρφαιότανε στο νερό κάτω απ' τα κρημμένα κλαδιά των μαύρων δένδρων.

Άπτόντο στο νησί είδα τρεις λευκοφορεμένες Βασίλοπούλες που έζόρουναν κ' ή τρεις χαριτωμένα. Και γυμνά από την άγνότητα μιας κορφής άγάπης άναβαντο το τραγούδι μου στον οδοντό από μέσα απ' τα κλαδιά.

Η πρώτη, όνυαλφρο και αιώγιο λουλούδι του Παραδείσου ήταν ή ελπίδα. Άδωδότης. Η δεύτερη ήταν ή σκεπτική Δύναμις. Και ή άλλη ή κεί ο ήμισος ήταν ή Όδηση.

Μετ. Κ. Η. Καλδή Emil Brelmont

ΛΥΜΗΣΟΥ ΤΑ! Έβρουσε τις έλπίδες μου και τα γλυκά άνταρά μου. Μόλις καμιά πως πλάγνους την άμοιρη καρδιά μου!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Σε τιμωρήθηκε στη ρίζα μιας Κολώννας. — Σε γελασμένα από το φεγγαρόφωτο, γύρω του δια-φάνονταν πως έαγρυπνούσαν.— Που και ποί έπρόβαλλε κανένα ζευγάρι μεσ' απ' τα δένδρα.

Με τεντωμένα μάτια τους κοιτάζε, οά νά-θελε να τους ψυχολογήσει. —Μά που την είχε προνοήσει. Μία φορά πριν πάει στη μπουαρία κάποιον την είχε πάρει το μά-τι του.— Ά, να! έ! απ' τη Βουλιά σ'έν άνοιχτό άμάκι με δύο άλογα.— Είχε σαστίσει τότε μπρός στη μεγαλύτερη άμορφία της.— Κι' έστερω έλ-φον μία βραδυά την είδε να κωπίζονται απ' ένα αυτοκίνητο και να μπαίνει σε κάποια μπουα-ρία.— Ένας κοντός έσορμαμένος κύριος την συ-νέδεε.— Όρθος αυτός τούρτουριζε απ' τάρχο.

—Κελήν τον ζήγασε.— Κρυώνεις, μικρούλη μου; Κρυώνεις;— τον ρώτησε.— Τοβράλε ένα χάρτινο άφεντιγκ στο χέρι.— Έστρεψε μπήσε στο πολυθρόνο κέντρο.— Κάτι άλλοστο έμεινε μέσα του. Γύρισε και την κύηγε μεσ' απ' τα θαμνά μεγάλα τζάμια.— Ήδονόχαρα άνατρίχασε το κορμί του.— Την άλλη βραδυά βρισκονταν πάλι στο ίδιο μέρος.—

Άσπυρομένης κοιτάζε τον κόσμο που περνοβνε.— Άφοντο είδε πάλι κελήν νύχτα, μαζί με τον ζουριμένον κύριον.— Την κοίταζε αίνιγματώ-δικα.— Αλή! του χαμογέλασε.— Τοβράλε πάλι στο χέρι κάτι.—

Είχε ριχθεί περισσότερο της Λίνας περισσό-δ' απ' άλλες φορές. Έκείνη γελούσε και άφηνε συγ-νά και να γεύεται. Κυνηπούσε μοζόν τζιτζί-νια κι' άναβάνανε στα ίδια δένδρα. Κι' άγκαλιά-ζονταν τα κλώνια τους άγκαλιάζοντα κ' ή Λίνα μεζέ.— Έτσι πέρσε ή πρώτη μέρα. Τ' άλλο πρωί άρχισαν τα ίδια και χειρότερα. Τς κερα-στές της έλκυσε ριμώθ και σ' όλο το κήμα δεν έπαυσε μοναχία που να μην τάρχημα περάσει.

—Αλή! απ' τ' άπόστημα τα πρόματια άλλαξαν. —Η δέια φοβήθηκε το στοιχεί της Λίνας και δέν την άφηνε πιά να το κυνηγή απ' το στήθι.— Ζών την έβλεπε καθόμνηνη έτσι και σοβαρά φανταζόμνηνα γύρω της όλες τις άμορφες μορφές των Άθηναιών μπλεζέδων, με το αιώγιο τους φλέγ.

Τα μάτια μας συναντιόντουσαν συχνά και ένα χαμόγελο ζουριζότανε στα χείλια μας. Το βρά-δυ πέσαμε άργά θαμνίζοντας τη καλοκαρπιακή κανονίση. Άν και κουρασμένοι, στυμφογύριζε στο κρεβάτι χωρίς να μπορώ να κοιμηθώ. Άπό πάνω ακούγονταν κάποτε τα βήματα της Λίνας, που έζορνούσαν σαν έπίτηδες για να γεμίσουν τη φαντασία μου. Άλλά μου ένοιωθε το χυτό κορμί της Λίνας, και σε κάθε μου κίνηση νόμιμα πως άγγιζε τη καυτή της σάρκα. Φόρεσα κάτι πρό-χειρα και άνέβηκα με αφορμή άπάνω.

—Λίνα, άνοσε μου, της είπα. Αλή! έπείλει-δεσε και μόυτε.—Τι θέλεις, καμνίνα τέτοια ώρα; Φύγε, δέν κάνει. Μά αγά αγα! άνογε τη πόρτα τόσο, ώστε να περάσει με την όσπία μου μέσα. Κάθισα στο καναπέ και την έβλεπα κοντά μου. Τα χείλια μας κλεισάναν έπείλα κι' έμειναν έπι-μένα από μια άφύπνη γλυκύδα της ποτηρία με το πλούσιο στήθος της, που μ' έκανε να χέω.

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Είμαι το πλασματικό, το παταχτό κι' άνιλα-φρο που δέν το συναντάς σου άνοίγει για μία ένα δολοφόρο κόσμο ζενιασίδ και τρέλλας. Όσο για μένα τώρα που σκέπτομαι αβού, ξεπροβάλλουν στη φαντασία μου, ένα σφοδρό ξανθό, μαύρο, στρογ-γυλά επί τέλους όλων των είδων, μά πρό πάντων έσορμα. Τα κόκκινα χείλα της Κικής, το μικρό στήθος της Μοίρης, οι στρογγυλές και χυτές γοφίτσες της Κέκας. Όλες έχουν κάτι έξορματικό και το έρω απ' έγω και άνακαίωτα, μα μία ή Λίνα τά έμε έλα. —Η Λίνα έχει τα πο-καλλήνα χείλη. —Η Λίνα έχει τα μαύρα μάτια. —Η Λίνα έχει τη λιγερή κορμίσια και το χυ-τό στήθος. Κι' ή Λίνα μ' έκανε να ξενοχέω μια δολοφονία καλοκαρπιακή βραδυά, γοιταστές μπρός στα χυτά γυνία ποδαράκια της παρακα-λώντας την να κωλίσουμε σ' ένα τρέλλο ήδονο-κάμα.

Σεις άρχες του Ίουλιον φύγαμε όλοι για τα κτήματα. Το στήθι που έμεινα εκεί το είχαν συ-γυρίσει και φρεσάσει για τον έρχομό μας. Εί-μαι άμορφη να μένη κανείς στην έσορή τον καιρό που ο ήλιος έσορφήει στις πόλεις. Έτσι έμεινα και γω με τους δικούς μου άρεστο καιρό χωρίς να στενοχωρηθώ. Ένα πρωί καθώς τρέχαμε άνα-μεσα στα μαύρα σκάμια, είδαμε ένα άμάκι να γυρνάει στο στήθι μας. Έτσι ή δέια που άρχό-ταν για λίγες μέρες αβού. —Η Λίνα ήταν κον-τά της. Καινούργια ζωή άρχισε πάλι στο έσορικό μας στήθι.

Είχε ριχθεί περισσότερο της Λίνας περισσό-δ' απ' άλλες φορές. Έκείνη γελούσε και άφηνε συγ-νά και να γεύεται. Κυνηπούσε μοζόν τζιτζί-νια κι' άναβάνανε στα ίδια δένδρα. Κι' άγκαλιά-ζονταν τα κλώνια τους άγκαλιάζοντα κ' ή Λίνα μεζέ.— Έτσι πέρσε ή πρώτη μέρα. Τ' άλλο πρωί άρχισαν τα ίδια και χειρότερα. Τς κερα-στές της έλκυσε ριμώθ και σ' όλο το κήμα δεν έπαυσε μοναχία που να μην τάρχημα περάσει.

—Αλή! απ' τ' άπόστημα τα πρόματια άλλαξαν. —Η δέια φοβήθηκε το στοιχεί της Λίνας και δέν την άφηνε πιά να το κυνηγή απ' το στήθι.— Ζών την έβλεπε καθόμνηνη έτσι και σοβαρά φανταζόμνηνα γύρω της όλες τις άμορφες μορφές των Άθηναιών μπλεζέδων, με το αιώγιο τους φλέγ.

Τα μάτια μας συναντιόντουσαν συχνά και ένα χαμόγελο ζουριζότανε στα χείλια μας. Το βρά-δυ πέσαμε άργά θαμνίζοντας τη καλοκαρπιακή κανονίση. Άν και κουρασμένοι, στυμφογύριζε στο κρεβάτι χωρίς να μπορώ να κοιμηθώ. Άπό πάνω ακούγονταν κάποτε τα βήματα της Λίνας, που έζορνούσαν σαν έπίτηδες για να γεμίσουν τη φαντασία μου. Άλλά μου ένοιωθε το χυτό κορμί της Λίνας, και σε κάθε μου κίνηση νόμιμα πως άγγιζε τη καυτή της σάρκα. Φόρεσα κάτι πρό-χειρα και άνέβηκα με αφορμή άπάνω.

—Λίνα, άνοσε μου, της είπα. Αλή! έπείλει-δεσε και μόυτε.—Τι θέλεις, καμνίνα τέτοια ώρα; Φύγε, δέν κάνει. Μά αγα αγα! άνογε τη πόρτα τόσο, ώστε να περάσει με την όσπία μου μέσα. Κάθισα στο καναπέ και την έβλεπα κοντά μου. Τα χείλια μας κλεισάναν έπείλα κι' έμειναν έπι-μένα από μια άφύπνη γλυκύδα της ποτηρία με το πλούσιο στήθος της, που μ' έκανε να χέω.

Σε μια στιγμή αφορμή μου χέριον μου, γλυτρίσε ολόγυρη και πωπύτησε στη βεράντα. Συναγερσώ τις δυνάμεις μου και περάσα πίσω της. Για μια στιγμή ο πόθος βορβόρη μέσα έδε-σε. Στο βάθος της βεράντας, μπρός απ' την άσπε-ροφύτη σελήνη, ξεχώριζε ή αλυσίδα της Λίνας, στηλη μαρμαρίνη σαν Καραϊνίδα. Μά αλλοίω-σο μου, δέν ήταν σκαμνισμένη για πάντα. Περά-σαμε μία βραδυά κωλίσον και τρέλλας. Άς εί-ναι μπόρεσα να έκαναίωση έπείλα και τους δυο μας.

Αυτό δά τι φίλοι μου έαδούπολα. ΑΛΕΞΟΣ ΦΑΝΑΡΗΣ

Η ΕΛΛΕΝΟΦΥΛΑ ΜΟΥ ΑΙΝΑ

Είμαι το πλασματικό, το παταχτό κι' άνιλα-φρο που δέν το συναντάς σου άνοίγει για μία ένα δολοφόρο κόσμο ζενιασίδ και τρέλλας. Όσο για μένα τώρα που σκέπτομαι αβού, ξεπροβάλλουν στη φαντασία μου, ένα σφοδρό ξανθό, μαύρο, στρογ-γυλά επί τέλους όλων των είδων, μά πρό πάντων έσορμα. Τα κόκκινα χείλα της Κικής, το μικρό στήθος της Μοίρης, οι στρογγυλές και χυτές γοφίτσες της Κέκας. Όλες έχουν κάτι έξορματικό και το έρω απ' έγω και άνακαίωτα, μα μία ή Λίνα τά έμε έλα. —Η Λίνα έχει τα πο-καλλήνα χείλη. —Η Λίνα έχει τα μαύρα μάτια. —Η Λίνα έχει τη λιγερή κορμίσια και το χυ-τό στήθος. Κι' ή Λίνα μ' έκανε να ξενοχέω μια δολοφονία καλοκαρπιακή βραδυά, γοιταστές μπρός στα χυτά γυνία ποδαράκια της παρακα-λώντας την να κωλίσουμε σ' ένα τρέλλο ήδονο-κάμα.

Σεις άρχες του Ίουλιον φύγαμε όλοι για τα κτήματα. Το στήθι που έμεινα εκεί το είχαν συ-γυρίσει και φρεσάσει για τον έρχομό μας. Εί-μαι άμορφη να μένη κανείς στην έσορή τον καιρό που ο ήλιος έσορφήει στις πόλεις. Έτσι έμεινα και γω με τους δικούς μου άρεστο καιρό χωρίς να στενοχωρηθώ. Ένα πρωί καθώς τρέχαμε άνα-μεσα στα μαύρα σκάμια, είδαμε ένα άμάκι να γυρνάει στο στήθι μας. Έτσι ή δέια που άρχό-ταν για λίγες μέρες αβού. —Η Λίνα ήταν κον-τά της. Καινούργια ζωή άρχισε πάλι στο έσορικό μας στήθι.

Είχε ριχθεί περισσότερο της Λίνας περισσό-δ' απ' άλλες φορές. Έκείνη γελούσε και άφηνε συγ-νά και να γεύεται. Κυνηπούσε μοζόν τζιτζί-νια κι' άναβάνανε στα ίδια δένδρα. Κι' άγκαλιά-ζονταν τα κλώνια τους άγκαλιάζοντα κ' ή Λίνα μεζέ.— Έτσι πέρσε ή πρώτη μέρα. Τ' άλλο πρωί άρχισαν τα ίδια και χειρότερα. Τς κερα-στές της έλκυσε ριμώθ και σ' όλο το κήμα δεν έπαυσε μοναχία που να μην τάρχημα περάσει.

—Αλή! απ' τ' άπόστημα τα πρόματια άλλαξαν. —Η δέια φοβήθηκε το στοιχεί της Λίνας και δέν την άφηνε πιά να το κυνηγή απ' το στήθι.— Ζών την έβλεπε καθόμνηνη έτσι και σοβαρά φανταζόμνηνα γύρω της όλες τις άμορφες μορφές των Άθηναιών μπλεζέδων, με το αιώγιο τους φλέγ.

Τα μάτια μας συναντιόντουσαν συχνά και ένα χαμόγελο ζουριζότανε στα χείλια μας. Το βρά-δυ πέσαμε άργά θαμνίζοντας τη καλοκαρπιακή κανονίση. Άν και κουρασμένοι, στυμφογύριζε στο κρεβάτι χωρίς να μπορώ να κοιμηθώ. Άπό πάνω ακούγονταν κάποτε τα βήματα της Λίνας, που έζορνούσαν σαν έπίτηδες για να γεμίσουν τη φαντασία μου. Άλλά μου ένοιωθε το χυτό κορμί της Λίνας, και σε κάθε μου κίνηση νόμιμα πως άγγιζε τη καυτή της σάρκα. Φόρεσα κάτι πρό-χειρα και άνέβηκα με αφορμή άπάνω.

—Λίνα, άνοσε μου, της είπα. Αλή! έπείλει-δεσε και μόυτε.—Τι θέλεις, καμνίνα τέτοια ώρα; Φύγε, δέν κάνει. Μά αγα αγα! άνογε τη πόρτα τόσο, ώστε να περάσει με την όσπία μου μέσα. Κάθισα στο καναπέ και την έβλεπα κοντά μου. Τα χείλια μας κλεισάναν έπείλα κι' έμειναν έπι-μένα από μια άφύπνη γλυκύδα της ποτηρία με το πλούσιο στήθος της, που μ' έκανε να χέω.

Σε μια στιγμή αφορμή μου χέριον μου, γλυτρίσε ολόγυρη και πωπύτησε στη βεράντα. Συναγερσώ τις δυνάμεις μου και περάσα πίσω της. Για μια στιγμή ο πόθος βορβόρη μέσα έδε-σε. Στο βάθος της βεράντας, μπρός απ' την άσπε-ροφύτη σελήνη, ξεχώριζε ή αλυσίδα της Λίνας, στηλη μαρμαρίνη σαν Καραϊνίδα. Μά αλλοίω-σο μου, δέν ήταν σκαμνισμένη για πάντα. Περά-σαμε μία βραδυά κωλίσον και τρέλλας. Άς εί-ναι μπόρεσα να έκαναίωση έπείλα και τους δυο μας.

Αυτό δά τι φίλοι μου έαδούπολα. ΑΛΕΞΟΣ ΦΑΝΑΡΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΘΕΝΟΥ

Η Σπηλή μπροστά στον Παράδεισο. Η Μεγάλη θύλακη πόρτα κλειστή. Μά φυγή γυναίκα. ντυμένη πύλα έμεινε κ' άπαρ πηροζή. άρσαση, ροδόκη-κιν, με άσπρη πορτολά, έθονικό. Φαίνεται πιά να δειλάει να χυπύση. Πέρσι άπύραση και χυπύ έλα-φρά, χαλαρά άνογας νυμφής.

Ο Άγ. Πέτρος (άπό μέσα). — Μία στιγμή πα-ρακαίω. Περιμένετε. Μη γίνετε σεις οι έθονικοί πιά άνοφοροι. Να!— Έπασα λυπών... Μά να! (άνοίγει μία μικρή πορτολά) Μπύ! Καλοήγους τι θέλεις!

Η Ψυχή.—Άγία πάτερ. Μία πληροφορία. Κάτω στη γή έμεινα, πως έδω άπάνω όπύρουνε δύο μέρη, που μερικοί οι φορές να μετάνω. Θέλω να μου πεις λοιπόν τί είνε ιδού κι' άν μπορώ να μένω μία πύ χτύπησε...

Ο Άγ. Πέτρος (την κωπείει προσεκτικά παν-τός).—Κι! Άν παραβή μου φαίνεται. (Γάλας σπαστά) Άν μπορείς μείνεις; Άδύ! έζορτα. Γι! έα-νός κάτω στη γή, νύχκομα καλό ρούχμα!

Η Ψυχή.—Ήμου κοκκία! Άγία πάτερ. Ο Άγ. Πέτρος.—άηλας! έζορτα... με καμ-μιά έλλη έζορτα προσδοκώ μου τι θέλεις να πεί... Η Ψυχή.—Δέν άπαρη! Άγία, έλλη έζορτα. Κοκκία. Δέν έρω έλλος, να σου τά πεί. Ο Άγ. Πέτρος.—Ποιό έζορτα; τί τη το έπαλ-τρίμυ σου.

Η Ψυχή.—Έζορτα μαζί με τους άντρες, πάτερ μου, τον άπύρουνε καμνί. Ά δέν θα έβρας πιά-σον γλυκύς είνε. Είχνα μεγάλα έδωσ' ο Άδης και ή έδω που τον δοκίμασαν.

Ο Άγ. Πέτρος.—(άδ χυπύει να την έλπει. Η πύνη της γλυκύς πείδης. Τό όσπια της τάρμας προκίπτα. Ο άγιος χαλιδίως νεκρός! τά γένια του!—Καλά! καλά! Μά δέν πέρει από μέσα. Μά πού ήρσε έδω. Ένα έμπα χυπός και έπεί. (Την πύει: από τό χίρι. Η ψυχή παρακαί γύρω της το ρούχμα-τικό έραμπα του Παράδεισου. Στη πόρτα κοντά σ' ένα κομμά καμαράκι που γράει έπάνω από τη πόρτα «Θυρωρείον» τη κάνει να ροτίζε πιασός είνε.)

Άγ. Πέτρος.—Είνε το καμαράκι μου, είνε βλέ-σας κοντά στην πόρτα για ν' άνογί. Η Ψυχή.—Άγία πάτερ! έπεί πιά θα μένω. Μπορώ να μένω έπεί θέλω; έπει έζορτα ή έλδορς στον Παράδεισο!

ΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ

Η Σπηλή μπροστά στον Παράδεισο. Η Μεγάλη θύλακη πόρτα κλειστή. Μά φυγή γυναίκα. ντυμένη πύλα έμεινε κ' άπαρ πηροζή. άρσαση, ροδόκη-κιν, με άσπρη πορτολά, έθονικό. Φαίνεται πιά να δειλάει να χυπύση. Πέρσι άπύραση και χυπύ έλα-φρά, χαλαρά άνογας νυμφής.

Ο Άγ. Πέτρος (άπό μέσα). — Μία στιγμή πα-ρακαίω. Περιμένετε. Μη γίνετε σεις οι έθονικοί πιά άνοφοροι. Να!— Έπασα λυπών... Μά να! (άνοίγει μία μικρή πορτολά) Μπύ! Καλοήγους τι θέλεις!

Η Ψυχή.—Άγία πάτερ. Μία πληροφορία. Κάτω στη γή έμεινα, πως έδω άπάνω όπύρουνε δύο μέρη, που μερικοί οι φορές να μετάνω. Θέλω να μου πεις λοιπόν τί είνε ιδού κι' άν μπορώ να μένω μία πύ χτύπησε...

Ο Άγ. Πέτρος (την κωπείει προσεκτικά παν-τός).—Κι! Άν παραβή μου φαίνεται. (Γάλας σπαστά) Άν μπορείς μείνεις; Άδύ! έζορτα. Γι! έα-νός κάτω στη γή, νύχκομα καλό ρούχμα!

Η Ψυχή.—Ήμου κοκκία! Άγία πάτερ. Ο Άγ. Πέτρος.—άηλας! έζορτα... με καμ-μιά έλλη έζορτα προσδοκώ μου τι θέλεις να πεί... Η Ψυχή.—Δέν άπαρη! Άγία, έλλη έζορτα. Κοκκία. Δέν έρω έλλος, να σου τά πεί. Ο Άγ. Πέτρος.—Ποιό έζορτα; τί τη το έπαλ-τρίμυ σου.

Η Ψυχή.—Έζορτα μαζί με τους άντρες, πάτερ μου, τον άπύρουνε καμνί. Ά δέν θα έβρας πιά-σον γλυκύς είνε. Είχνα μεγάλα έδωσ' ο Άδης και ή έδω που τον δοκίμασαν.

Ο Άγ. Πέτρος.—(άδ χυπύει να την έλπει. Η πύνη της γλυκύς πείδης. Τό όσπια της τάρμας προκίπτα. Ο άγιος χαλιδίως νεκρός! τά γένια του!—Καλά! καλά! Μά δέν πέρει από μέσα. Μά πού ήρσε έδω. Ένα έμπα χυπός και έπεί. (Την πύει: από τό χίρι. Η ψυχή παρακαί γύρω της το ρούχμα-τικό έραμπα του Παράδεισου. Στη πόρτα κοντά σ' ένα κομμά καμαράκι που γράει έπάνω από τη πόρτα «Θυρωρείον» τη κάνει να ροτίζε πιασός είνε.)

Άγ. Πέτρος.—Είνε το καμαράκι μου, είνε βλέ-σας κοντά στην πόρτα για ν' άνογί. Η Ψυχή.—Άγία πάτερ! έπεί πιά θα μένω. Μπορώ να μένω έπεί θέλω; έπει έζορτα ή έλδορς στον Παράδεισο!

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΑΠΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙΑΥΤΟΛΟΓΙΕΣ

Όα! Μίστρερ με τη χάρη που με ντύσανε ή χήρες. Ντάν γνωρίζεις πιά οά μένα τό φτωχό Ροκό-Μπαμπού. Τζένταλμαν φτωχός με όλα και στη τράπη όκομη λίρες, τις ζοντερός όπου τέλος και γυλιανώ όγκώ παντού Έφοβήθηκα σταλήθει. Μη με κινούν και λιγκνέρω και ζητούς και μού ντύναν τό φαί με την οκά. ντάν φοβήθηκα νιόλω μήπως και νικν τό χινέρω γιατί από τό πολν νιννίκι τό ροροόσα όάν κοκά. Όα! Μίστρερ τί όραίο τό κορμίκι της και μένα. κείνης όπορο όάν κουφέτο μινρό μένα σκοτεινό. Όφ διό μινούει και τό ντύν όταν είν' άγκαλιωμένα όένα άγκαλιωμένα υτεμένο κολλητό, παντοεινό. Τό ντικό μου τό φίλι μου ντέκα κάνει όπό τό ντικό σας και τό χέλιό μου όρέμα πιδ μεγιάλο πιδ πλατιά και τό μύθο τό κορμί μου πιδ μεγιάλο όπ' τό κορμί σας κι' ή μισάννα... όδου Μίστρερ. Ό νταν κάνει νά τάκοόσουνε τ' ότιά. Στο σκοτάδι όμα μένα με τη χήρα μου ντυμένος και φουήσω τό καντέλι για νά μη φουίξει πιά, τότε γυλίνωμε Σουλτάνος της άγκαλης κι' όρωμένος και χαρόμι μου ή χήρα κείθε βόσνι κι' όπό μία νικν τό αιατεμα μπόλου κός γυλίζηκα γυλίζη στις γκονόλες για ν' όρδω, μοόζεται νά τρελλιαθώ χωρίς μινός νά τέλωσω. Μίστρερ, γίνωκα όρίως γιατί τους όρδω όιλ-όαί τό όράτικο... όπαντό.

Δ ΤΟΚΟΚΟ-ΜΠΑΜΠΟΥ

ΣΤΗ Θ'ΡΑΝΤΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΧΑΡΟΥ ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

Αούλα.—Δίς Γιώτα αυτές τις δυό τις μαρές στο τραπέζι άριστερά στο βήθος.
Γιώτα.—Λοιπόν: Τις έβρις.
Αούλα.—Για να σου έιναι. Είνα δυό... Το βράδυ τις έβρις στο Ντορά και τη νύχτα στις γκαρσονιέρες. Είνα ταχτικές στη Γκαρσονιέρα του Τάκη. Κι' οι δυό μαζί έβρις. Δίς πός τον άγαπών κι' οι δυό. Άκούς άγαπήτη μου. Κι' οι δυό νάγαπούν τον Τάκη.
Γιώτα.—Νάσαι ελθής.
Αούλα.—Μά έίμαι άπέναντι από τη γκαρσονιέρα κείθετα ή Κείτη. Και βίαια πιάς μπαίνουν και ποίς βγαίνουν, άπρωχέ. Λοιπόν—αυτός μού λέει—κατά τό σούρωμα, συναντάς και λιγότες οι κίριες, χτυπάς τό κορδόνι της γκαρσονιέρας.
Έγώ.—Κανόνως τάξι μου και παρακαλώ θεός και έαδόλως τά μου τό μεγαλόσωμο, τί να χέσται πιδ πολλά λόγια.
Αούλα.—Η συνήθεια έβρις πινω από τα στόμα. Ήταν από μουσαίνα λαπά, φως από μένα και οι έθνημοι διακόζονταν κείθερα.
Γιώτα.—(Ρουφά ήδονικά εν ύπόλοιπον του συζύγου της όω τα μάτια της λαμπουν πονηρά όπη την περιέργεια.) Για λέγς. Ενδιαφέρον τό ζήτημα.
Αούλα.—Οι μακαριές άρχισαν νά γδώνουν.
Γιώτα.—Πιδ αγά καθήκη. Δέ έλέπαι, πού δ διαλανάς με έαδόλως κάνει λαμό κωμηλοπρόβαλης για νάκοόση.
Έγώ.—Άν έαλόμω νάκοόσωμε, πιδ έπιφυλάκιξ.
Αούλα.—Ό Τάκης δέ έπινε ντομίνος. Και τό λίγο τρία μισόμωρα κορμιά, τριγύριζαν μέσα στο δωματίο. Ή ή Κείτη άπέναντι έκανε γαρίβα τό μέτωπο της, νόχι για νά νά μάς και.
Γιώτα.—Φαντάζομαι τί όργια θα κάναν. Μά κύριε, οά παρακαλώ, όσο πού κείτα, λέγεται άδικαροία.
Έγώ.—Διάβολε, διάβολε. Παιρνι ματζιλ, έβρις μου έπινε μετ' κορτίου και γι' αυτό γέρνω. Ά δέ έβρις τί κοστίζει μετ' καρτίου...
Αούλα.—Άρρηξ των άνδρικών νάκοόσι. Τι μιν κείθε.
Γιώτα.—Η Κείτη σου είλα και τό τέλος.
Αούλα.—Αυτό δ έπινε. Δέ όργι τίλος καθό, έπινε έπινε. Γνωρίματα και κονηγίματα μέσα στο δωμάτιο. Ό Τάκης έταν πινει: τί μετ' και τη σφίγγει πάνω του, ή έλλη προπαλάι να την έλινε βαρύνει. Έκείτα κι' οι τρεις στο καναπέ.
Η Κείτη μόυσε πώς γίνετα τότε ένα τριπλικό σύμπλωμα πολν περιόγος. Δέ έβρις πινω όβόλα νά τό δώ.
Έγώ.—Νά είλα την τόχη τους.

ΣΑΝ ΚΡΑΤΑΣ ΦΑΝΑΡΙ... ΟΙ ΝΙΟΠΑΝΤΡΟΙ

Με τα μάτια ντροπαλά και τα χέρια άγκαλιωμένα την γαϊδάρι άπαλά κι' είν' τα δυό άγαπημένα.

Τή ρωτάει στα κρυφά και τ' όδύ της βασανίζει. Εν την ρέβει ή μαρά τό κρεβάτι, όάν θα τρέξει.

Είνα πράμα φουέ και δέ πρέπει νά γκαρνίζη. οά θα τρένω τό γλυνό τό κορμί θεά στανόζει.

Τό καντά, τό όσαστό, τό σπατάι στη πιστοία, τό μιλάνι τό σκαυτό, τη, άγαπες τη γλακία.

Τά τρομάζει ή μικρή και τό όδωμ της ανοίγει. Τή νομίζι για πικρή την άτάκη όάν την πνίγει.

Μά και κείνος της μιλά για φίλιά και για χαϊδάκι για κουφέτα, για γλυνό και... για πατάκια.

Θά την σφίγγει και θα λιώνουν τα κορμιά τους τα γυνά. Άλφροι πόθα θα κορώνουν και τους δυό στα σκοτεινά.

Σαν θενάει στα κρεβάτι χωρίς τό κουκούλιμα. Θάμ κείνη τό κανάτι. Και κείος τό έαδωμα.

Θάμ κείνος τό «θηρίο» Κι' ή Αίλις ή γκαμψή, τό κορτί και τη κηρίε, και στο τέλος ή... μουά.

Ο Φανακόρος.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Κι' ή βαλση από τον ήρω-καρδωμένο καταβήλει κάθε προσπάθεια νά την πείση να τον προτιμήση, άντι του άγαπημένου της Γιάννη πού τον τροβάσε ή καρδιά της...

Κι' ή Αίλις, έπινε, έπινε ή όπ' της νύκτας τις κολλήεις μελλοίται όρόλο πού θα πάση τό βόλιν, έπιλωμένη στο φαθινό κινεπόδι του θροώνι όκλονίου της...

